

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: V. M., narozená dne X,
bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. MPSV-2024/47665-916,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. MPSV-2024/47665-916, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Roudnice nad Labem, (dále jen „úřad práce“) ze dne 31. 1. 2024, č. j. 28841/24/LT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce přiznal žalobkyni dávku státní sociální podpory, a to rodičovský příspěvek ve výši 7 765 Kč měsíčně ode dne 4. 1. 2024 dle § 30 odst. 1 a 3 písm. a), § 30b, § 31, § 49 a § 70 odst. 4 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 15. 12. 2023 podala elektronickou žádost o přiznání rodičovského příspěvku ve vztahu k její dceři E. M. narozené dne X. Úřad práce žalobkyni přiznal rodičovský příspěvek ode dne 4. 1. 2024 v celkové výši 300 000 Kč. Žalobkyně nesouhlasila s názorem správních orgánů, že pro stanovení výše rodičovského příspěvku bylo rozhodné, že se její dcera narodila v roce 2023, a nikoliv v roce 2024. Podle žalobkyně jí měl být přiznan rodičovský příspěvek v celkové výši 350 000 Kč dle § 30 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře účinného od 1. 1. 2024, neboť úřad práce vydal prvostupňové rozhodnutí za účinnosti tohoto znění zákona.
3. Žalobkyně považovala za diskriminační přechodné ustanovení čl. II odst. 2 zákona č. 407/2023 Sb., kterým byl novelizován zákon o státní sociální podpoře. Podle uvedeného ustanovení náležel rodičovský příspěvek ve zvýšené výši 350 000 Kč toliko ve vztahu k dítěti narozenému ode dne 1. 1. 2024. Uvedeným ustanovením bylo zasaženo do základních práv a svobod žalobkyně a její dcery. Podle žalobkyně uvedené ustanovení diskriminuje ji a její dceru na základě data narození dcery, což je v rozporu s ústavním pořádkem, s čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie a s čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalobkyně označila za nepochopitelné rozlišování dětí, které se narodily před a po 1. 1. 2024. Žalobkyně poukázala na to, že smyslem státní sociální podpory je krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin. Cena potravin při nákupu je však pro všechny stejná bez ohledu na to, kdy se děti narodily. Žalobkyně tak nebude moci za rodičovský příspěvek přiznaný v nižší výši své dceři dopřát stejné množství či stejnou kvalitu potravin, jako mohou dopřát rodiče svým dětem narozeným po 1. 1. 2024, kterým byl poskytnut rodičovský příspěvek ve vyšší hodnotě.
5. Dále žalobkyně konstatovala, že žalovaný se k jejím odvolacím námitkám vyjádřil nepřezkoumatelným způsobem. Přestože se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaštiťoval Ústavním soudem, nebyla z odůvodnění zřejmá konkrétní rozhodnutí Ústavního soudu. Z uvedených důvodů považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud podal návrh k Ústavnímu soudu na zrušení čl. II odst. 2 zákona č. 407/2023 Sb. a současně, aby řízení přerušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že přechodná ustanovení zákona o státní sociální podpoře týkající se změny celkové výše rodičovského příspěvku nepovažuje za diskriminační, ani za intenzivní zásah do práva zaručeného čl. 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod či porušení principu rovnosti. Na podporu svého tvrzení žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 1/20.

Replika žalobkyně

8. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaným poukazovaný nález Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 1/20, je pro daný případ nepřiléhavý, neboť uvedený nález se sice týká také rodičovského příspěvku, avšak řeší situaci odlišných dvou skupin rodičů než v nyní projednávané věci. V nálezu jde o skupiny rodičů, kteří ke dni účinnosti (1. 1. 2020) novely zákona o státní sociální podpoře navyšující celkovou částku rodičovského příspěvku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

buď dosavadní rodičovský příspěvek vyčerpali či nikoliv. V nyní posuzované věci jsou dvě skupiny rodičů, které současně čerpají rodičovský příspěvek, avšak v odlišné výši, a to s ohledem na to, zda se jejich dítě narodilo před 1. 1. 2024 nebo v tento a následující dny.

9. Žalobkyně podotkla, že k navýšení celkové částky rodičovského příspěvku stát přistoupil z důvodu vysoké inflace cen, avšak v praxi vytvořil dvě skupiny rodičů. Dodala, že stát v posledních dvou letech mimořádně valorizoval penze, avšak rodiče na rodičovské ponechal bez povšimnutí. Žalobkyně uvedla, že zákonodárce stanovil pro rok 2024 minimální standard lidské důstojnosti ve smyslu výše uvedeného nálezu navýšením celkové částky rodičovského příspěvku na 350 000 Kč, přičemž dotčenými přechodnými ustanoveními určitou část rodičů z tohoto standardu vynechal a tento minimální standard jim nedopřál. Zopakovala, že předmětné přechodné ustanovení je diskriminační, narušuje princip rovnosti a zasahuje do práva zaručeného čl. 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný k jejím odvolacím námitkám vyjádřil nepřezkoumatelným způsobem, a přestože se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaštiťoval Ústavním soudem, nebyla z odůvodnění zřejmá konkrétní rozhodnutí Ústavního soudu.
14. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkové okolnosti, které vzal za základ napadeného rozhodnutí, a popsal právní úpravu, kterou v daném případě na zjištěné skutkové okolnosti aplikoval a popsal své úvahy, které ho vedly k přiznání rodičovského příspěvku v dané výši. Závěrem konstatoval, že žalobkyní zpochybněná přechodná ustanovení zákona o státní sociální podpoře nepovažuje za diskriminační, ani za intenzivní zásah do práva zaručeného čl. 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, ani porušením principu rovnosti. Soud považuje takovéto vypořádání odvolacích námitek směřujících především do roviny ústavnosti přechodného ustanovení o státní sociální podpoře za dostatečné, neboť správní orgán je povinen aplikovat účinnou právní úpravu, a nikoliv přezkoumávat její soulad s ústavním pořádkem, což je úkolem Ústavního soudu, který je soudním orgánem ochrany ústavnosti dle čl. 83 Ústavy České republiky. A proto shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným. Soud přisvědčuje žalobkyni, že nekonkrétní odkaz žalovaného na to, že v daném smyslu se již v minulosti vyjadřoval i Ústavní soud je zcela bezzubý, avšak tato nekonkrétní část odůvodnění je oddělitelná od zbytku odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož přezkoumatelnost nemá vliv, a proto shledal soud napadené rozhodnutí jako celek přezkoumatelným.
16. Těžištěm žaloby je námitka, že přechodné ustanovení čl. II odst. 2 zákona č. 407/2023 Sb., kterým byl novelizován zákon o státní sociální podpoře, které mělo za následek, že rodičovský příspěvek vztahující se k dítěti narozenému přede dnem 1. 1. 2024 činí celkem 300 000 Kč, zatímco rodičovský příspěvek na děti narozené v tento den a později činí už 350 000 Kč, je protiústavní pro svůj diskriminující charakter narušující princip rovnosti. Podle žalobkyně uvedené přechodné ustanovení rozděluje rodiče, jímž byl přiznán rodičovský příspěvek do dvou kategorií, na základě nepřipustného kritéria, a to data narození dítěte. Podle žalobkyně budou v současnou dobu pobírat rodičovský příspěvek dvě skupiny rodičů v různé výši, přičemž ceny zboží, které by za daný příspěvek měly opatřit, budou pro obě skupiny rodičů stejné.
17. Podle čl. II odst. 2 zákona č. 407/2023 Sb. platí, že „[r]odičovský příspěvek v celkové částce podle § 30 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, náleží, jde-li o nejmladší dítě v rodině narozené nebo převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů ode dne 1. ledna 2024.“
18. V posuzovaném případě žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 1/20, který žalobkyně označila za nepřiléhavý. Soud přisvědčuje žalobkyni, že v předmětném nálezu Ústavní soud posuzoval ústavnost přechodného ustanovení zákona o státní sociální podpoře stran navýšení celkové částky rodičovského příspěvku, které však bylo vystavěno na jiných principech než v nyní posuzovaném případě. Pro nyní posuzovanou věc je rozhodné datum narození dítěte, zda se narodilo přede dnem 1. 1. 2024, nebo v tento den či později. V nálezu bylo posuzováno přechodné ustanovení, pro které bylo rozhodné, zda v den účinnosti novely zákona o státní sociální podpoře byl rodičovský Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

příspěvek již dočerpán (zanikl vztah mezi rodičem a státem) či dočerpán nebyl. Přestože se uvedený nálezn na posuzovaný případ plně nevztahuje, obsahuje zásady, které soud považuje za vhodné pro nyní posuzovanou věc předeštit.

19. V odst. 37 Ústavní soud konstatoval: „*Napadenou právní úpravou je podle navrhovatelky porušeno právo rodičů pečujících o děti na pomoc ze strany státu, zaručené v čl. 32 odst. 5 Listiny. Tato pomoc, kterou Listina blíže nespecifikuje, má ovšem různorodou formu, může být hmotné i nehmotné povahy. Z větší části je zakotvena v právních předpisech z oblasti sociálního zabezpečení, a to v nemalé míře právě dávkami státní sociální podpory jako přídavek na dítě, porodné a rodičovský příspěvek. Projevem sociální podpory rodiny je však například též daňové zvýhodnění (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 3339/14 ze dne 22. 1. 2015). Při posuzování zásahů do práva podle čl. 32 odst. 5 Listiny je zároveň třeba mít na zřeteli, že primární odpovědnost za řešení životní situace spojené s narozením dítěte leží na rodičích. Pomoc ze strany státu by měla vždy nastupovat subsidiárně. Ústavní soud již v minulosti i v souvislosti s rodičovským příspěvkem dovodil, že dávky státní sociální podpory nastupují teprve tehdy, jestliže životní situaci jednotlivce nelze řešit poskytováním dávek z prvního pilíře pojistného systému, jehož součástí je též nemocenské pojištění, které má v zásadě přednost před dávkami sociálního zabezpečení poskytovanými ze stejného důvodu (nálezn sp. zn. Pl. ÚS 31/09 citovaný v bodě 27 výše, bod 42 in fine).“*
20. Dále Ústavní soud v odst. 38 sdělil: „*Ústavní soud se ve své ustálené rozhodovací praxi staví k přezkumu aplikace i interpretace sociálních práv zakotvených v hlavě čtvrté Listiny zdrženlivě, neboť si je vědom skutečnosti, že zákonná úprava i její použití jsou omezeny možnostmi státního rozpočtu, podloženými výsledky hospodaření státu. V tomto rámci se pak mohou uplatnit limity dané příslušnými články Listiny upravujícími sociální práva. Zároveň se tu jedná o otázky svou podstatou politické. Posouzení účelnosti a vhodnosti zákonné úpravy v této oblasti proto Ústavní soud v zásadě ponechává v pravomoci zákonodárce a do jeho činnosti, kromě případů zjištěné neústavnosti, nezasahuje. Pojmovým znakem sociálních práv je tak skutečnost, že nemají bezpodmínečnou povahu a lze se jich domáhat pouze v mezích platných zákonů (srov. čl. 41 odst. 1 Listiny, resp. jiná ustanovení odkazující na zákonnou úpravu, jako např. čl. 32 odst. 6 Listiny). Tato absence přímé vymahatelnosti se projevuje v nutnosti jejich náležité zákonné konkretizace, což je současně i podmínkou konkrétní realizace jednotlivých sociálních práv [viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/07 ze dne 23. 3. 2010 (N 61/56 SbNU 653; 135/2010 Sb.) a sp. zn. Pl. ÚS 2/08 ze dne 23. 4. 2008 (N 73/49 SbNU 85; 166/2008 Sb.)].“*
21. V odst. 43 Ústavní soud uvedl: „*Ve vztahu k principu rovnosti Ústavní soud judikuje, že "[n]erovnost v sociálních vztazích, má-li se dotknout základních lidských práv, musí dosáhnout intenzity zpochybňující alespoň v určitém směru již samu podstatu rovnosti. Pokud by bylo stanovení různých podmínek sociálních dávek v závislosti na odůvodněných potřebách určitých skupin osob považováno paušálně za porušení základního práva a rovnosti v právech, znamenalo by to, že u sociálních dávek by vlastně žádnou podmínku pro nárok nebo jeho výši, spočívající např. ve věku, v době či individuálním posuzování sociální a ekonomické situace, ani nebylo možno stanovit" [nálezn sp. zn. Pl. ÚS 40/97 ze dne 2. 9. 1998 (N 96/12 SbNU 27; 223/1998 Sb.), část IV].“*
22. Podle § 30 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, ve znění účinném od 1. 1. 2024 platí, že „*[r]odič, který po celý kalendářní měsíc osobně celodenně a řádně pečuje o dítě, které je nejmladší v rodině, má nárok na rodičovský příspěvek nejdéle do 3 let věku tohoto dítěte, a to nejdéle do doby, kdy byla na rodičovském příspěvku vyplacena z důvodu péče o totéž nejmladší dítě v rodině celková částka 350 000 Kč, není-li dále stanoveno jinak. V případě, že nejmladším dítětem v*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

rodině jsou 2 či více dětí narozených současně (dále jen "vícerčata"), má tento rodič nárok na 1,5násobek částky 350 000 Kč."

23. I s ohledem na výše citovaný nálezn soud konstatuje, že rodičovský příspěvek jakožto sociální právo je svojí majetkovou povahou determinováno výsledky hospodaření státu, jehož možnosti nejsou bezbřehé. Pokud by měla různá výše poskytovaného rodičovského příspěvku narušit základní lidská práva žalobkyně, muselo by se jednat o narušení takové intenzity, které by v určitém směru zpochybnilo samu podstatu rovnosti.
24. Nutno podotknout, že dávka rodičovského příspěvku je konstruována tak, že zákon stanoví maximální celkovou výši příspěvku (před 1. 1. 2024 činila 300 000 Kč, poté 350 000 Kč), která je následně v měsíčních dávkách poskytována rodiči ve výši odvislé od rodičem zvolené délky čerpání rodičovského příspěvku. Je podstatné mít na vědomí, že u této dávky je určující její celková výše, nikoliv výše měsíční výplaty dávky, která je odvislá od volby rodiče, jak dlouho chce rodičovský příspěvek čerpat. Uvažujeme-li např. dva různé rodiče, jímž se dítě narodilo ve stejný den, pak pokud si jeden rodič zvolí čerpání rodičovského příspěvku v délce trvání tří let bude jeho měsíční dávka rodičovského příspěvku nižší než u rodiče, který si zvolil čerpání rodičovského příspěvku v délce trvání dvou let, avšak celková výše rodičovského příspěvku zůstane pro oba rodiče stejná. Přesto oba rodiče budou nakupovat zboží ve stejném období za obdobné ceny. Rodič, který čerpá rodičovský příspěvek tři roky, jeho měsíční dávka rodičovského příspěvku je nižší, bude tedy z uvedené dávky schopen nakoupit méně zboží než rodič s vyšší měsíční dávkou rodičovského příspěvku. Nejedná se však o narušení zásady rovnosti, neboť na počátku je celková výše rodičovského příspěvku pro všechny rodiče s dětmi narozenými ve stejný den stanovena stejně a je pouze na nich, aby si zvolili délku období jejího čerpání.
25. V nyní posuzovaném případě došlo k navýšení celkové částky rodičovského příspěvku z 300 000 Kč na 350 000 Kč, přičemž rozhodným kritériem pro určení celkové výše je den narození dítěte, k němuž se rodičovský příspěvek vztahuje. Jako zlomové datum zákonodárce stanovil den 1. 1. 2024. Zákonodárce tedy zvolil metodu skokového (nárazového) navýšení rodičovského příspěvku, nikoliv postupného jako tomu bylo při navýšení rodičovského příspěvku na počátku roku 2020 (situace, která byla předmětem přezkumu výše citovaného nálezu Ústavního soudu). Každý rodič čerpající rodičovský příspěvek na dítě narozené přede dnem 1. 1. 2024, tedy bude pobírat rodičovský příspěvek v celkové výši nižší než rodiče později narozených dětí. Nejedná se však o případ nepřipustné diskriminace, neboť při metodě skokového (nárazového) navýšení jakékoliv dávky, je vždy určitý zlomový okamžik, určitá časová hranice, od které ke změně dojde. Soud opět zdůrazňuje, že rodiči je zákonem stanovena celková výše rodičovského příspěvku, nikoliv jeho měsíční výše, tu si určuje rodič na základě zvolené délky doby čerpání rodičovského příspěvku. Ačkoliv se tedy může uvedená metoda skokového navýšení rodičovského příspěvku jevit nespravedlivá, neboť k dosažení vyšší dávky by stačilo „pouze“ narození dítěte o několik dní, hodin, či minut později, jedná se o legitimní legislativní metodu navýšení uvedené dávky, která není nepřipustně diskriminační. Každý právní předpis nabývá v určitý zlomový okamžik své účinnosti a recipienti právního předpisu vždy budou rozděleni na ty, kteří naplnili předpoklady jeho hypotézy před jeho účinností a ty, kteří je naplnili až po nabytí jeho účinnosti. Soud tedy uvedenou námitku neshledal důvodnou.
26. Jelikož soud nemá z výše uvedených důvodů pochybnosti o ústavnosti aplikovaného přechodného ustanovení čl. II odst. 2 zákona č. 407/2023 Sb., nevyhověl návrhu žalobkyně a nepředložil věc Ústavnímu soudu.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

27. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování oznámením o přiznání dávky státní sociální podpory ze dne 3. 1. 2024, námitkami ze dne 30. 1. 2024, prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024 a odvoláním ze dne 6. 2. 2024, které žalobkyně přiložila k žalobě, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se dokazování obsahem správního spisu zpravidla neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs/2008-117).
28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. září 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce